

De ce sunt homofob

[Bronisław Wildstein](#)

Nu sunt homofob. Homosexualii nu-mi trezesc panică, nici vreun alt fel de teamă, și nu mi provocă acele reacții fiziologice necontrolate ce constituie simptomele medicale ale fobiei. Doar că, astăzi, în cazul homosexualității, cuvântul „fobie” și-a pierdut semnificația inițială, iar limbajul în care se vorbește despre chestiune a fost atât de puternic ideologizat, încât împiedică, în loc să faciliteze înțelegerea acesteia. Acest limbaj, care, de fapt, ar trebui numit *jargon*, a fost însușit de către grupuri contraculturale agresive și transformat într-un instrument al luptei pentru putere. Așadar, numitele grupuri *gay* fac parte din acest front și, prin reversiune, vorbesc în numele tuturor homosexualilor.

Se poate considera că, în cazul lor, ca și în cazul organizațiilor feministe cărora le place să fie numite „*feminine*” și să-și atribuie dreptul de a reprezenta femeile în general, avem de-a face cu o dialectică tipică pentru reprezentarea politică a minorităților. **Reprezentanții autodesemnați ai acestora nu sunt interesați de integrarea minorității în societate, lucru ce se înțelegea în mod tradițional prin obținerea drepturilor depline, ci, dimpotrivă, tind spre o tensiune maximă între grupul pe care vor să-l reprezinte și toți ceilalți. O astfel de situație le consolidează rolul în mod radical. Într-o societate integrată, aceștia ar fi de-a dreptul inutili. Subliniind anatagonismele, ei se fac indispensabili, în scopul luptei, nu atât pentru drepturi, cât pentru o anumită poziție în comunitatea considerată ca un agregat de grupuri și minorități.** Fiindcă grupările care vorbesc astăzi în Occident în numele drepturilor minorităților, luptă, de fapt, în mare măsură, împotriva ordinii civilizației, și atacă ideea însăși de bine comun, care stă la baza concepției tradiționale asupra politicii.

Unul dintre fronturile acestei lupte este tentativa – tipică pentru mișcările ideologice – de a pune stăpânire pe limbaj. Consecințele acesteia le-am cunoscut foarte bine în timpul dominației comunismului. Adoptarea limbajului marxist înlătura de fapt posibilitatea de a polemiza cu ideologia care stătea la baza acestuia. La fel este și astăzi în cazul jargonului stângist-liberal. Din el face parte termenul „homofob”, menit să-i stigmatizeze pe toți cei care nu se aliniază lobby-ului gay. Faptul că trebuie să dea de fiecare dată explicații, cum că nu este homofob, îl împinge polemist în defensivă și face imposibilă discuția. Prin urmare, poate, ar fi mai bine să ne asumăm această distincție. **Dacă homofob desemnează o persoană rezistentă la presiunea grupului gay, ar trebui să acceptăm această denumire.**

În acest caz, eu sunt homofob și sunt mândru de asta.

Chestiune privată sau publică

Cu o jumătate de secol în urmă, în multe țări occidentale, homosexualitatea încă era pedepsită. Susținătorii drepturilor egale pentru homosexuali ridicau de obicei argumentul că opțiunile sexuale se manifestă în domeniului privat al individului și, dacă ele privesc persoane responsabile, și nu încalcă libertatea nimănui, nu ar trebui să facă obiectul unor sancțiuni legale.

„Suntem la fel ca și voi” – spuneau homosexualii – „și singurul lucru care ne diferențiază sunt preferințele noastre erotice, care constituie o chestiune privată.”

De-a lungul acestor decenii, totul s-a schimbat. **Homosexualitatea a devenit o chestiune publică, iar grupurile gay o consideră drept un factor determinant al atitudinii omului.** Termeni cum ar fi „cultura” sau „sensibilitatea” gay trebuie să conducă la concluzia că homosexualitatea creează un tip anume de umanitate. Punctul culminant al unei astfel de abordări este revendicarea parităților după modelul parităților *gender* – care, potrivit feministelor, ar trebui să fie remediul față de nedreptățirea femeilor -, de unde rezultă că avem de a face cu o diferență și o specificitate de esență a grupului homosexual.

Aceasta subliniază unul dintre paradoxurile contraculturii contemporane, constând în faptul că, respingând identitățile tradiționale, naturale, susținătorii ei apelează la substitute ideologice ale acestora. Nu este vorba, deci, de un act de eliberare a omului de orice constrângeri – lucru, de altfel, imposibil -, ci de a crea forme artificiale ale acestora. Faptul că aceste forme de constrângere sunt noi nu înseamnă că ele sunt mai puțin restrictive.

„Suntem la fel ca voi, și, prin urmare, nu puteți să ne tratați altfel!” – accentuau susținătorii grupurilor homosexuale cu câteva decenii în urmă.

„Suntem altfel decât voi, și, ca atare, dorim să avem aceleași drepturi!” – cer succesorii lor de azi.

„Preferințele noastre sexuale sunt o chestiune privată și nu ar trebui să vă ocupați de ele!” – susțineau cei dintâi.

„Orientarea noastră sexuală ar trebui să fie acceptată public ca esența diferenței noastre. Atitudinea față de ea este măsura toleranței și deschiderii voastre!” – pretind cei din urmă.

Dacă totuși aceste opțiuni sexuale trebuie să devină o chestiune publică și principiul existenței unei noi minorități, prin aceasta, ele ar trebui să facă obiectul dezbaterii generale. Încercările de a li se închide gura tuturor celor care ar dori să ia parte la aceasta și stigmatizarea discuției propriu-zise, ca pe o manifestare de intoleranță, sunt tipice pentru teroarea politică utilizată de către grupările corectitudinii politice contra-culturale. Fiindcă noua abordare a homosexualității ridică unele întrebări de principiu. Cea fundamentală privește chestiunea naturii.

Erotismul ca problemă

Tratarea homosexualității ca orientare de rang egal și egal îndreptățită față de relațiile heterosexuale schimbă fundamental modul de abordare a erotismului. Consecința a acestui fapt este revendicarea așa-numitei căsătorii homosexuale, care, la rândul său, duce la metamorfozarea atitudinii noastre față de instituția socială fundamentală, care este familia, și deci și față de societate ca întreg. În urma acestora trebuie să survină o răsturnare antropologică, deci o schimbare esențială a concepției despre om.

Se poate spune că secularizarea societăților occidentale, și în special inventarea pilulei anticoncepționale, au condus la transformarea modului de abordare a sexualității. Tabu-ul asociat acesteia a fost respins, iar erotismul trebuia să devină sursa unei fericiri fără probleme. Dreptul la orgasm a fost recunoscut ca un drept fundamental și el trebuia să conducă la crearea paradisului pe pământ.

Contracultura anilor '60 și '70 a promovat revoluția sexuală în locul revoluției proletare. Teoreticienii ei, în frunte cu Herbert Marcuse, au vestit transformarea fundamentală a lumii după eliberarea acestui element al naturii, care este erotismul. „*Faceți dragoste, nu război*” chemau sloganele din acei ani. În această perspectivă, „*dragostea*” era înțeleasă ca act fizic. **Acest lucru a condus la contestarea abordării civilizationale a erotismului, și, în cele din urmă, a culturii ca atare. Locul culturii tradiționale, „patriarhale”, „opresive” trebuia ocupat de bucuria neîngrădită de nimic a copulației.**

Această abordare era extrem de puerilă și trivială. Chiar și unul dintre părinții modernității, Sigmund Freud, care s-a luptat cu atitudinea represivă, complexogenă față de sexualitate, era totuși conștient de necesitatea unor restricții pe care le aduce cu sine civilizația. Lucrarea sa *Disconfort în cultură* nu lasă nicio îndoială. Limitarea, renunțarea și suferința rezultată din acestea este fundamentul culturii.

Ca fenomen natural elementar și puternic, erotismul a constituit întotdeauna o problemă culturală. El este în același timp un impuls indispensabil și o amenințare mortală, un element pe cât de creator, pe atât de distructiv. Formele culturii l-au civilizat și l-au înnobilit. Eliberat de cătușele acestora, a reușit să distrugă totul.

Înecarea veselă și infantilă în sexualitatea eliberată a adus imediat consecințe sumbre. Creatorii mai raționali au început să vadă latura întunecată a acestei distracții deja în anii '70. Filme cum ar fi *În căutarea Domnului Goodbar* de Richard Brooks, *Șoferul de taxi* de Martin Scorsese, precum și cele ulterioare, *Luna amară* de Roman Polanski (bazat pe romanul lui Pascal Bruckner din 1981) au arătat unele consecințe sumbre ale eliberării sexuale.

Dar, probabil, cea mai completă și mai șocantă imagine a distrugerii provocate de acest taifun contracultural o dă celebrul roman al lui Michel Houellebecq *Particulele elementare* apărut în 1998. O mărturie sumbră a nebuniei contraculturale sunt și jurnalele copiilor acelei generații, astăzi deveniți adulți.

S-a dovedit că **împărăția orgasmului fără griji s-a transformat în singurătatea unor obsedați, aflați în căutarea unor experiențe sexuale tot mai efemere, ce rup orice legături de loialitate. Armonia sexuală se dovedește a fi domnia egoismului, iar existența umană a fost redusă la căutarea plăcerii imediate, pe care o însoțește o mahmureală tot mai adâncă.**

Sex și căsătorie

Aceste consecințe sunt evidente pentru oricine care, măcar la nivel elementar, cunoaște textele clasice ale culturii noastre. Faptul că, în zilele noastre, ele suferă o grotescă aplatizare este o altă poveste. Este suficient să menționăm doar mitul lui Tristan și Isolda, care, la origine, este o poveste despre nebunia oarbă, despre patima care răpește libertatea și distruge totul în calea sa, iar astăzi este transpusă în nenumărate adaptări despre istorioara melodramatică a unor tineri pe care bătrânii nu-i lasă să se iubească.

Pasiunea, ca element al naturii, a fost cuprinsă în tradiția culturală în cadrul legăturii căsătoriei. Trăinicia acesteia era garantată de presiunea socială, iar soarta descendenților îi determina perspectiva. În acest sens, familia nu era doar instituția socială fundamentală, ci și modelul de funcționare al comunității, care avea să se manifeste deplin în stat. O astfel de comunitate constituie legătura dintre părinți și copii, moștenește și transmite mai departe, și astfel permite oamenilor să se smulgă din efemeritatea și contingenta lor muritoare.

De aceea, **familia și căsătoria, ca fundament al acesteia, trebuie să se bucure de ocrotire din partea statului și de drepturi speciale, adică de privilegii. Soții iau asupra lor angajamentul de a crește noi cetățeni și nicio instituție nu este în măsură să îi înlocuiască în acest sens.**

Copiii au nevoie de mamă și de tată. Dezbinarea familiei este întotdeauna în detrimentul lor. Astăzi, sunt adesea accentuate patologiile care apar în familii, ca și în orice întreprindere umană. Trebuie luptat împotriva acestora, dar ele nu pot duce la contestarea instituțiilor umane, așa cum riscul ca cineva să facă abuz de lege nu poate duce la respingerea legii ca atare.

Experiența americană a familiilor fără tată, observată în anumite medii din rândul negrilor, oferă o imagine statistică a manifestărilor asociate acestui tip de patologie. Scriu despre asta toți specialiștii. Este, de altfel, suficient bunul simț și simpla observație pentru a înțelege că **cel mai bine pentru copiii este să fie creșcuți în familia naturală.**

Astăzi, în Occident, instituția căsătoriei trăiește o criză. Din ce în ce mai des este privită ca o legătură ce are drept unic scop producerea satisfacției erotice. Când pasiunea slăbește, soții se despart și merg să caute excitație în altă parte. Aceasta se face în detrimentul copiilor. De altfel, cuplurile căsătorite se hotărăsc să aibă copii tot mai târziu și mai rar. Rezultatul este criza demografică. Aceasta este o consecință a concentrării narcisiste și infantile asupra propriilor plăceri.

Acest lucru nu înseamnă totuși că ar trebui să demontăm definitiv instituția căsătoriei. Așa cum leacul pentru boală nu este sinuciderea.

Drepturile copiilor – drepturile homosexualilor

Homosexualitatea a existat dintotdeauna. Au fost perioade când era tratată într-un mod destul de tolerant. Cu toate acestea, relațiile homosexuale nu au fost niciodată până în prezent considerate ca fiind echivalente căsătoriei. **Nici chiar în Grecia clasică, la care grupurile**

gay fac referire atât de des, nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să le pună la egalitate. Maturitatea însemna căsătorie și grija pentru urmași.

Relația homosexuală are drept unic scop satisfacția partenerilor. Există relații heterosexuale similare. Nimeni nu interzice în ziua de astăzi acest tip de relație. Dar încercarea de a reduce căsătoria la o astfel de relație o distruge.

Este semnificativ faptul că susținătorii relațiilor homosexuale fac referire doar la confortul participanților. Întrebarea de ce nu se bucură de aceleași privilegii ca și căsătoria este absurdă și arată infantilizarea culturii noastre. **Beneficiile pentru soți sunt consecința obligațiilor lor față de descendenți, fie ei și numai potențiali.**

În schimb, „*cultura gay*” se bazează în întregime pe modelul hedonist. Totul trebuie să fie plăcere. Nu întâmplător creatorii ei s-au identificat cu denumirea gay, de la englezescul „*gay*” – vesel, glumeț. Chiar dreptul la adopție este justificat de aceștia în același fel ca dreptul de a avea un animal domestic. **Acest lucru se reflectă în întrebarea, pusă adesea de susținătorii grupurilor gay, de ce homosexualii să nu aibă dreptul de a adopta, ca toți ceilalți? Răspunsul este evident. Pentru că aceasta ar constitui un experiment scandalos asupra copiilor și, în acest caz, nu așa-numitele drepturi ale homosexualilor sunt importante, ci grija pentru cei mai vulnerabili, adică pentru copiii.**

Este semnificativ faptul că în perspectiva mișcării gay nu figurează societatea sau țara, obiectul acțiunilor lor rămâne individul egoist în căutarea plăcerii. De altfel, nu este vorba, de fapt, de nevoia homosexualilor de a se căsători, nici, cu atât mai puțin, de dorința de adopție din partea lor. În sens statistic, acestea sunt cazuri marginale.

E vorba de demontarea căsătoriei și schimbarea abordării în privința omului. După experimentul comunist cu economia și cu statul, survine era experimentării cu cultura. Omul ar trebui să respingă corsetul modelelor, virtuților și obligațiilor și să se realizeze într-un trecător paradis lumesc al împlinirilor hedoniste.

Decadența Europei contemporane, care-și irosește capitalul acumulat de generații, se afundă în criza culturală și demografică și nu mai ține pasul cu viteza concurenței globale, arată unde duce acest experiment. Desigur, aceasta nu-i oprește pe susținătorii săi. Ei sunt, de altfel, reprezentanții elitelor occidentale, care încearcă să impună tuturor drept model felul lor propriu de viață, iar lupta împotriva culturii tradiționale este pentru ei, în același timp, o luptă pentru putere.

Am oare dreptul să judec?

În decursul unei mari părți a vieții mele, de departe cea mai îndelungată, nu m-am ocupat de preferințele erotice ale oamenilor pe care i-am întâlnit. Așa cum nu am aprofundat întrebarea, care dintre modalitățile de a face sex îi satisfac cel mai mult, tot astfel, nu m-a interesat în mod special ce sex prezintă. Acum încep, încet, încet, să mi se ivească în această chestiune îndoieli. Homosexualitatea apare în natură, ceea ce nu înseamnă că este concordantă cu natura. Conceptul de natură are, totuși, în limbile europene, și o nuanță normativă. În acest sens, există deviații în natură, dar ele nu sunt naturale. Creșterea homosexualității ar duce la punerea în pericol a speciei.

De asemenea, este greu să închizi ochii față de o altă problemă: **revendicările agresive ale grupurilor gay au în mod clar un substrat resentimentar, adică rezultă din complexe, deci dintr-un sentiment al inferiorității acestora. Revendicarea deplinei egalități, deci eliminarea din cultură a ideii de ordine naturală, este o chemare la o profundă revoluție contraculturală.** Totul în numele îmbunătățirii – de fapt iluzorii – a stării de spirit a grupurilor gay. De altfel, nu e vorba, până la urmă, numai de acea îmbunătățire, ci de distrugerea ordinii tradiționale. Iar acesteia ar trebui să i se opună orice om rațional.

Există homosexuali care nu doresc să fie „*respectați*” pentru faptul că sunt homosexuali, ci pentru ceea ce fac. Ei rămân la vechiul principiu, că preferințele lor sexuale sunt chestiunea lor privată. Au tot dreptul la asta.

Dar când cineva îmi cere totuși să mă ocup de viața lui sexuală și să-mi exprim aprobarea față de aceasta și, în plus, face din ea nucleul umanității sale – nu numai că nu îmi exprim acordul, ci răspund în mod clar că întotdeauna voi considera un astfel de comportament ca fiind mai prejos și mai prost decât modelele de viață mai înalte. Omul este prins în biologia sa, dar poate să o depășească și prin aceasta este o ființă superioară. În prezent, nu numai grupurile gay par a nu înțelege asta.

articol publicat în săptămânalul *Do Rzeczy*

Nr. 5 / 25 feb – 3 mar 2013

traducere Anca Maria Cernea

Sursa: www.InLinieDreapta.net